

34ste jaargang • nummer 186 • oktober 2019

SOBAT

VOMI

vfonds investeert in VREDE

Monuta Veteranenuitvaart

Erkenning en waardering staan voorop bij onze dienstverlening

Veteranen hebben een bijzondere status in Nederland. Monuta wil graag iets terugdoen voor die mensen die zich hebben ingezet in dienst van de vrede. Daarom ontwikkelden we de Monuta Veteranenuitvaart. Om recht te doen aan het bijzondere verleden van veteranen. Een veteranenuitvaart is een uitvaart met bijzondere elementen die te maken hebben met het verleden als veteraan. Het Team Bijzondere Uitvaarten (TBU) van Monuta heeft alle kennis in huis om een veteranenuitvaart te verzorgen. De teamleden zijn bekend met verschillende protocollen, ceremonieel en onderscheidingen.

Uitvaartwensen vastleggen

Het is belangrijk dat uw nabestaanden later weten welke keuzes zij moeten maken voor uw uitvaart. Daarom kunt u bij Monuta gratis uw wensen vastleggen in het Monuta Uitvaartwensenformulier. Speciaal voor wensen die met uw veteranenstatus te maken hebben, heeft Monuta een bijlage ontwikkeld waar u tot in detail uw wensen kunt noteren. Wilt u uw wensen vastleggen? Neemt u dan geheel vrijblijvend en kosteloos contact met ons op.

Monuta Team Bijzondere Uitvaarten

24 uur per dag bereikbaar op 055 - 527 42 77

VETERANEN
INGEZET
IN DIENST
VAN DE VREDE

Monuta
De steun bij ieder afscheid.

Jaarlijks worden begin september in opdracht van het bestuur van VOMI Nederland kransen gelegd op de 7 Erevelden in Indonesië

Ereveld Menteng Pulo

Ereveld Pandu

Ereveld Ancol

Ereveld Candi

Ereveld Kalibanteng

Ereveld Kembang Kuning

Ereveld Leuwigajah

SOBAT

Officieel orgaan van VOMI-NL Vereniging van organisaties, waarvan de leden veteranen, oud-verzetsmensen, oud-militairen, verwanten en sympathisanten kunnen vertegenwoordigen. Verschijnt 6 keer per jaar.

Bestuur

Voorzitter L. Noordzij
P. de Hoogstraat 6
6181 DH Eiskoo
Tel. 046-4360607
E-mail:
l.noordzij@hotmail.com

Vice-voorzitter/ Secretaris K.J. Orsel
Van Hobokenhaven 63
2993 HH Barendrecht
Tel. 0180-611612
E-mail:
kjaorsole@live.nl

1e Penningmeester A. Luffendijk
Voordijk 475
2993 BE Barendrecht
Tel. 0180-618425
E-mail:
fam.luffendijk@gmx.net
Banknummer
NL49 RABO 0180 4201 45
of
NL82 INGB 0004 2393 98
I.n.v. "VOMI-Nederland"
Barendrecht

2e Penningmeester F. Bergman, Smertjeshof-
straat 11, 6005 SC Weert
Tel. 0495-564641/
06-12202692, E-mail:
pbergman49@online.nl

Voorzitter/secretaris Sociale Commissie: Th.H.A. Rump
Budgethouder Albatrosstraat 14
2352 EG Leiderdorp
Fonds Sociale Zorg Tel: 071-5416936
E-mail:
Theorump@gmail.com

Vz. VOMI Binnenland A.M. Mol
De Wiezeboom 9
8332 JT Steenwijk
Tel. 0521-812095
E-mail:
a.m.mol@ziggo.nl

Ereloden B. Grif: J.N. Blom;
G. de Jong;
F.J.F. Smoorenburg;
G.C. Meunisse;
L. Noordzij

Leden van Verdienste

T.J.A. Gastra; J. Oldenbouring; P.N. Welten;
J. v.d. Ham; F.W. Kuyvenhoven; A.W. Scholten;
J. Keikie; G.M. Nattekaas-Determan;
P.J. Nattekaas; K.J. Orsel; W.A.J.H. Boze;
Th.H.A. Rump; A.M. Mol; A. Luffendijk;
H. Moorlag; H. Pals; P.F.G. Goemans;
J. Halpaard; N. Baan

Doelstellingen Vereniging Oud Militairen Indië- en Nieuw-Guineengangers Nederland (VOMI-NL)

De vereniging heeft ten doel:

- Het behartigen van de ideële, materiële en immateriële belangen van haar leden.
- Het behartigen van de belangen van de nagelaten betrekkingen van hen, die als gevolg van directe militaire dienstverrichtingen om het leven kwamen of ten gevolge daarvan invalide werden.
- Het ijveren voor het bijveel eren en herdenken van hen die gevallen zijn tijdens militaire dienstverrichtingen alsmede van hen die tijdens, door of tengevolge van krijgsgevangenschap, ziekte of ongevallen in of door militaire dienst zijn overleden.
- Het bevorderen van het saamhorigheidsgevoel bij en de kameradschap tussen de leden van haar lidverenigingen.
- Het bevorderen van contacten met gelijkgestemde nationale en internationale organisaties.

Beginselen

De vereniging tracht gestelde doelen te verwezenlijken.

los van elke partijpolitieke richting, levensovertuiging of religie.

De vereniging staat open voor samenwerking met verenigingen, die zich op overeenkomstig terrein als de VOMI-NL bewegen en aanverwante doelstellingen nastreven.

Raad van Advies

Voorzitter H.F. Coopmans, Brigade-generaal der Jagers bd

Leden J.H. de Kleyn, Luitenant-generaal der Infanterie bd
Prof. dr. R.A.C. Hoksbergen, Emeritus hoogleraar

Ledenadministratie

G.M. Nattekaas-Determan
Amstelpad 17
3181 EA Rozenburg
e-mail: vomicle@gmail.com

Correspondentie:

1. Opgave nieuwe leden, adreswijzigingen, bericht van overlijden e.d. richten aan de secretaris van de vereniging waartoe men behoort. Zie secretariaatsadressen onder "VERENIGINGSNIEUWS"
2. Zaken VOMI betreffend richten aan de secretaris van het Bestuur.

De redactie behoudt zich het recht voor ingezonden artikelen in te korten en/of veranderingen aan te brengen of, zonder opgaf van reden, niet te plaatsen.

De redactie kan niet aansprakelijk gesteld worden voor de inhoud van de geplaatste artikelen.

De artikelen geplaatst in dit blad behoeven niet noodzakelijk de zienswijze van het bestuur weer te geven.

Overname van artikelen is toegestaan mits met bronvermelding.

Redactiecommissie

Voorzitter/hoofdredacteur Th.H.A. Rump (zie onder bestuur)

Secretaris/redacteur E. Falck
De Bongerd 94
5345 JW Oss
Mobiel 06-54974053
E-mail: efoss@xs4all.nl

Fotobewerking/redacteur A.M. Mol (zie onder bestuur)
Advertenties K.J. Orsel (zie onder bestuur)

Voorplaat: Herdenkingsceremonie Boermond 2019

Druk: Zalman, Zwolle

Sluitingsdatum inzenden kopij:
nummer 187 25-10-2019

Website VOMI-NL: www.vomi-nederland.nl

Van de Voorzitter

In de zomermaanden is het merkbaar rustiger dan in de rest van het jaar. Juli en augustus bieden de gelegenheid om weer wat tot rust te komen. Het (uit)lopen van de 4Daagse in Nijmegen gaf mij de gelegenheid om mijn hoofd leeg te maken.

Als vertegenwoordiger van het Veteranen Platform in de Maatschappelijke Klankbordgroep (MKBG) komt er meer kijken dan alleen het bezoeken van de vier bijeenkomsten per jaar. Ik lees veel over de Indië periode, houd lezingen en spreek met in het onderzoek geïnteresseerde personen en instanties. Zo heb ik in juli gesprekken gehad met de Nationale Ombudsman, tevens Ombudsman der Veteranen, bestuursleden van de Federatie Indische Nederlanders en (2e generatie) nazaten van KNIL militairen.

Op 24 juli, een tropische dag, was ik in Renkum bij de uitvaart van Jan Hoevelaken. Vele jaren was hij bestuurslid van VOMI De Veluwe. Totdat het in 2017 niet

meer ging, heeft hij jarenlang postzegels en telefoonkaarten ingezameld om met de niet geringe opbrengst de kas van het Fonds Sociale Zorg aan te vullen. Wij zijn hem als VOMI NL dankbaar voor zijn verdiensten aan onze vereniging. Dat hij mag rusten in vrede.

In augustus toch nog enkele activiteiten.

Op 15 augustus mocht ik een toespraak houden bij het Indië monument in Park Eekhout in Zwolle. Ondanks een korte maar hevige regenbui, was het een waardige herdenking met veel bezoekers, waaronder nogal wat jongeren.

Op 18 augustus een herdenking dichtbij huis. Bij de Kapel van Genool werden 15 omgekomen Indiëgangers uit de Gemeente Venlo in een H. Mis in de kapel en met een toespraak van Burgemeester Scholten van Venlo, gevolgd door een kranstegging, herdacht.

Op 24 augustus was ik in Bergen op Zoom op de receptie ter gelegenheid van de diamanten bruiloft (60 jaar) van oud commando en Voorzitter van onze zustervereniging Unie van Nederlandse Veteranen, Rien van den Broecke en echtgenote Riet. Dat er nog vele mooie en gezonde jaren mogen volgen, op naar het briljante huwelijk!

Op 30 augustus heb ik op de afscheidsreceptie bij de VFONDS vestiging in Utrecht de Secretaris van de Raad van Bestuur, de heer Ton Heerts, bedankt voor zijn ondersteuning van VOMI NL. Vele jaren was hij mijn aanspreekpunt bij het VFONDS, nooit heb ik tevergeefs een beroep op hem gedaan. Zonder de jaarlijks toegekende subsidie was het functioneren van VOMI NL onmogelijk geweest. Hartelijk dank daarvoor!

*Uw voorzitter,
Leen Noordzij*

**75 JAAR
VRJHEID**

**75 JAAR
VRJHEID**

**75 JAAR
VRJHEID**

Herdenkingsceremonie Roermond 2019

Op zaterdag 7 september 2019 kwamen veel Nederlands-Indiëveteranen, Nieuw-Guineaveteranen, andere veteranen, genodigden, nabestaanden en geïnteresseerden samen bij het Nationaal Indië-monument 1945-1962 in het Nationaal Herdenkingspark Hattem te Roermond om de ruim 6200 Nederlandse militairen te herdenken die in de jaren 1945-1962 het leven lieten tijdens militaire acties in toenmalig Nederlands-Indië en Nieuw-Guinea. Tevens werden bij het Monument voor Vredesoperaties (zie de Voorplaat van deze "SOBAT") de omgekomen Nederlandse militairen tijdens internationale missies, uitgevoerd na de Tweede Wereldoorlog, herdacht.

De muzikale omljsting bij deze 32e herdenkingsplechtigheid werd verzorgd door de Koninklijke Militaire Kapel Johan Willem Friso en het Reuvers Mannenkoor, waarbij de erwachten

werden gevormd door de Koninklijke Marechaussee, het Regiment van Heutsz en het Regiment Bevoorradings- en Transporttroepen.

De herdenkingstoespraak namens het Kabinet werd gehouden door de Minister van Defensie, mevr. drs. A.Th.B. Bijleveld-Schouten. Zij legde ook de eerste krans namens de Raad van Ministers. Leerlingen van Basisschool "t Kempke" assisteerden bij de kransleggingen.

Tijdens de minuut stilte voerde een formatie van vier F-16 straaljagers van de Koninklijke Luchtmacht een fly-by uit in de zogenoemde 'missing man formation'.

Hierna volgde een toespraak van de Nationale Ombudsman (tevens Veteranenombudsman), de heer mr. R.F.B. van Zutphen.

Vertegenwoordigers van veteranenorganisaties en van (toenmalige) krijgsmachtonderdelen legden daarna de kransen.

Tijdens de kranslegging werd

door de voorzitter van VOMI-Nederland (generaal-majoor der Fuseliers bd L. Noordzij), door de algemeen voorzitter van het Bondsbestuur van de Bond van Wapenbroeders (luitenant-kolonel E.R.L. Saiboo), door de heer A. Meurs namens het bestuur van de Vereniging van Nederlands Nieuw-Guinea Militairen 1945-1962 en door de voorzitter van de Unie van Nederlandse Veteranen (de heer M. van den Broecke) gezamenlijk een krans gelegd.

Voorafgaand aan de herdenking werd in de ochtend in TheaterHotel 'De Oranjerie', gelegen in het centrum van Roermond, een speciale themabijeenkomst gehouden waarbij de inzet van Nederlandse Strijdkrachten in voormalig Joegoslavië (UNPROFOR) centraal stond. Hoofdsprekers waren hierbij generaal-majoor bd H. Morsink en kolonel G. van Kuijck.

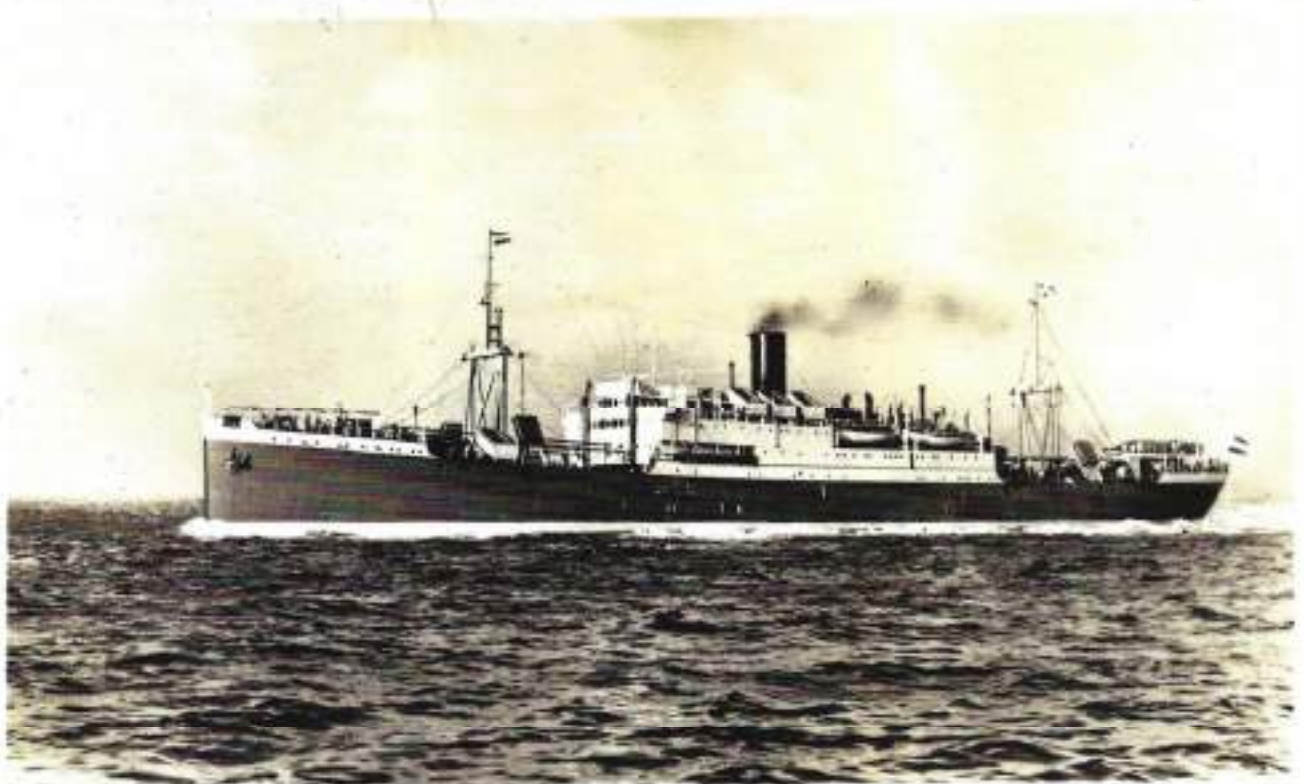

SOBAT

Een reis met de "Kota Baroe" (deel 2 en slot)

M.S. „Kota Baroe“

N.V. Rotterdamsche Lloyd

Vervolg van de

Buitengewone scheepsverklaring van het Nederlandse Motorschip "Kota Baroe"

- Dat van stuurboordanker 15 vadem ketting te water werd gevierd, waarna we het anker lieten vallen in 24 vadem water.
- Dat dit gebeurde 05.15 uur dus 20 minuten nadat de machine gestopt was.
- Dat het schip geen voortgaande beweging meer had, doch dwars op den stroom en wind was gevallen.
- Dat getracht werd het anker te houden, doch dat er te veel kracht op de ketting kwam vanwege het zware rukken, waardoor de pokhouten remvoering van de bandstopper in brand vloog met gevolg dat te 05.19 uur het anker met 150 vadem ketting verloren ging.
- Dat direct van bakboordanker 15 vadem ketting te water gevierd werd en order gegeven om dit anker met

wenig ketting tegelijk te laten vallen zoodat met krabbend anker het schip eerst op den wind en stroom zou komen te liggen.

- Dat deze manoeuvre gelukte hoewel er veel van het ankerspil en ketting geveerd werd en er soms veel rook en vuur van de remband vloog.
- Dat, toen 75 vadem ketting te water was om 05.40 uur, het anker hield en dat het schip vrij rustig bleef liggen op ongeveer 3 mijlen NO van boel 53D.
- Dat zoo spoedig mogelijk per radio-telegram aan Rotterdam kennis gegeven werd van het voorgevallene en eventuele instructies gevraagd werden.
- Dat bij nadere informatie bij den Hoofdmachinist bleek, dat de toevoering van de zuigerkoelwater-telescooppijp in het carter van cilinder 7 afgebroken was, waardoor zeer veel water in het carter was gekomen.
- Dat de afgebroken pijp door de machinedienst zoo spoedig mogelijk door een

reservepijp werd vervangen, waarna de olie in het carter zooveel mogelijk werd ververscht.

- Dat te 09.35 uur hiermede gereed gekomen werd, waarna direct begonnen werd met het anker te hieuen en dat te 09.59 uur het anker op was en de reis voortgezet werd, waarna te 13.00 uur Dover gepasseerd werd.
- Dat, daar er nog water in de carterolie aanwezig was, besloten werd voorloopig nog niet met volle kracht te varen.
- Dat in het Engelsch Kanaal en de Golf van Biskaje steeds een harde tot stormachtige wind uit het ZW en WZW bleef waaien met een hooge wilde zee en delning, waarin het schip zwaar slingerde en water op en over dek en luiken kwam.
- Dat op 4 april wind en zee afnamen en dat daarna de vaart opgevoerd werd tot volle kracht.
- Dat op 6 april te 05.00 uur Gibraltar gepasseerd werd en

dat in den namiddag van 6 april wind en zee wederom toenamen tot een harde NW wind met ruwe zee en delning, waarin het schip zwaar slingerde.

- Dat op 11 april wind en zee afnamen en verder goed weer werd ondervonden tot aankomst in Port Said.
- Dat op 12 april te 06.53 uur een loods overgenomen werd en dat het schip te 08.17 uur te Port Said gemeerd lag op de boeien.

En compareerden nog:

Nicolaas Giel - Hoofdmachinist
Dirk J. van der Wiel - 2e officier
Allen in genoemde kwaliteiten dienende aan boord van bovengenoemd schip, en welke na voorlezing van bovenstaande verklaring, verklaren als bevattende de waarheid, zonder weglating of bijvoeging van daadzaken.

Comparant gezagvoerder, zich alle rechten voorbehoudende en protesteerende tegen een iegelijk dien zulks direct of indirect zou kunnen aangaan wegens eventuele meerdere schade, aan zijn onderhebbende bodem of de daarin geladen lading, verklaart dit zijnde niet te wijten aan onze waardigheid van het schip, noch aan schuld of nalatigheid van de bemanning, doch uitsluitend aan een Force Majeur.

w.g. de Gezagvoerder
M. Hoogendijk

De comparanten
w.g. N. Giel-Hoofdmachinist
w.g. D.J. van der Wiel - 2e officier

De Vice Consul der Nederlanden te Port Said

w.g. F.A. Dijkstal, Port Said 12-4-48
(stempel Consulaat der Nederlanden te Port Said)

Aldus het proces verbaal.

Tijdens deze reis is de motor nog vele malen stilgevallen zodat wij pas op 5 mei in Tandjong Priok aan wal gingen. In totaal heeft deze 'geheel verzorgde cruise' dus 36 dagen geduurd. Dat waren nog eens tijden !

Flip Meershoek (7 Hupva)

Alle ECHOS Homes zijn Veteranenontmoetingseentra

ECHOS Homes zijn van oudsher unieke ontmoetingscentra met een gezellige huiskamer, multifunctionele vergader- en ontspanningsfaciliteiten en een prima keuken.

- ★ ECHOS Homes kunnen zowel kleine als grote groepen (ca. 150 personen) accomoderen.
- ★ Met onderstaande contactpersonen kunt u uw wensen bespreken.
- ★ ECHOS Homes hebben de status 'militaire accomodatie'. Wij kunnen al uw activiteiten en evenementen die door Defensie worden gesubsidieerd, direct voor u declareren.

ECHOS Home 'de Schakel' gastvrouw: Marieke Potappel
Leuvenumseweg 68, 3852 AS Ermelo tel. 0341 - 552 830

ECHOS Home 'de Landing' gastheer: David Mammen
Deelenseweg 28, 6816 TS Schaarsbergen tel. 026 - 44 30 487

ECHOS Home 'de Vrijheid' gastheer: Roel Willemsen
Eindhovenesedijk 33, 5688 GN Oirschot tel. 040 - 29 04 515

ECHOS Home 'het Bakken' gastheer: Han Mennink
Johannes Postweg 5, 7973 JB Darp (Havelte) tel. 0521 - 341 297

ECHOS Home 'het Anker' gastheer: Ad Mulwijk
Toepad 110, 3063 NJ Rotterdam tel. 010 - 24 299 10

ECHOS Home 'de Eendracht' gastheer: Han Mennink
Schapendijkje 8, 1782 TD Den Helder tel. 0223 - 655 066

ECHOS Home 'Baan Zulu' gastheer: Aart Werkman
Otterloseweg 12-A, 6732 BS Harskamp tel. 0318 - 453 060

www.echos.nl

SOBAT

“Daar woonde mijn huis en daar sliep mijn bed” (deel 14)

*Het verhaal over mijn diensttijd in Indië
(1947 t/m 1950)*

door Jan van der Vegt

**Daar woonde mijn huis
en daar sliep mijn bed**

Jan van der Vegt

Om het kamp te beveiligen zette korporaal Uenk van de pioniers iedere avond een aantal mijnen op scherp, om ze vervolgens de morgen er na weer op veilig te stellen.

Op een kwade morgen kwam er onverwacht een hond aanrennen die legen de afvuurdraad van een mijn liep, waardoor deze afging. Uenk kon zich nog maar net laten vallen en hield zijn arm voor zijn gezicht, maar kreeg die arm vol scherven en moest naar het hospitaal.

Omdat ik bij de pioniers, tijdens hun opleiding in Ambarawa, vaak bij hen had gezeten en de lessen had gevolgd, wist ik hoe dat moest. Ik heb zijn taak toen een paar keer op me genomen

en het mijnenveld veilig c.q. op scherp gezet.

Dan vroeg ik wel één van de anderen om met het geweer in de aanslag mij te beveiligen om herhaling met zo'n hond te voorkomen. Op dinsdag 1 maart gingen we als gewoonlijk foerageren in Jogja en het bleek dat er 's nachts een grote aanval op de stad was begonnen. Wij hadden de grootste moeite gehad om Jogja te bereiken en mochten niet meer terug naar ons kamp. We moesten er overnachten.

Daar onze chauffeur Frans Klink zich ziek had gemeld, moest ik de volgende dag met zijn 3-tonner gaan rijden, een Ford met platte neus.

We gingen met ons konvooi terug naar Barongan, maar kregen uit een kampong in het zijterrein hevig geweer- en mitrailleurvuur, zodanig dat we maar ternauwernood het vege lijf konden redden door plat neer te vallen en naar de sloot toe te rollen. Daar zaten we gerulme tijd vast. Er werden een paar banden van mijn auto lek geschoten, alsmede een flink aantal flesjes limonadegazeuse, die telkens met een knal ontploften als ze door een kogel werden geraakt.

Eén van de carriers is met een noodgang naar Jogja

gereden om hulp te halen.

De hulptroepen kwamen met een konvooi naar ons toe met o.a. reservebanden voor mijn wagen. Ze werden echter al beschoten vóór ze bij ons waren en kwamen ook vast te zitten. Daarbij sneuvelde Theo Hulst, die in één van de carriers als brenschutter meekwam en dwars door zijn helm heen dodelijk werd getroffen.

De carrier ging pijlsnel terug naar Jogja en daarna kwam er echte versterking van grote pantserwagens, die met doffe knallen de ploppers verdreven. Met de overgebleven band (van de meegebrachte reservebanden had maar één het overleefd) konden we alleen de voorwielen van luchtbanden voorzien. Ik moest de wagen rijden met 2 lekke achterbanden. Dat waren van die grote banden en dat gaf enorme wrijving, waardoor de motor het bijna niet trekken kon.

Daardoor kon ik de wagen slechts stapvoets in beweging krijgen in z'n eerste versnelling plus bergversnelling. Het sturen was ook geen pretje, want bij het nemen van een bocht klapt de lekke banden soms om en stond je weer dwars op de weg en dat was met name bij die zig-zag versperringen een hele toer.

Maar uiteindelijk kwamen we terug in Jogja en bleven er ook die nacht weer slapen. 's Avonds ontmoette ik Jopie Odijk, die ook aardig in het nauw had gezeten. We hadden samen een flin gesprek en konden elkaar

tot steun zijn.

Donderdag, 3 maart werden we met goede beveiliging weggebracht naar Barongan. Op vrijdag reden we alweer vice-versa Jogja voor post en eten. Zaterdag moest er halverwege Jogja een patrouille worden opgehaald.

Maar op zondag 6 maart moest er weer gefoerageerd worden. Om het konvooi te beveiligen rukte een patrouille uit door het zijterrein onder bevel van kapitein Bijlsma. Daar kregen ze hevige vuur op een open stuk en sneuvelde korporaal Breteler. Bij de colonne hadden we het schieten ook gehoord. Even later kwamen ze met Breteler op een baleh-baleh (bamboe rustbed) naar ons toe. We legden hem vervolgens op mijn auto en brachten hem in Jogja direct naar de Hupva (Hulpverbandplaatsafdeling). 's Middags werden we begeleid door pantservoertuigen, maar op een aantal plaatsen waren er versperringen uitgegraven, waar je alleen met behulp van een aantal balken, die op mijn wagen lagen, kon doorkomen. Dat ging al een paar dagen zo, maar toen we in Barongan

waren, moest de wagen met de balken ook weer met de pantsers mee terug naar Jogja. Toen ik me dat realiseerde, sloeg me de schrik om het hart door alle emoties van de afgelopen dagen.

Ik vroeg aan de commandant van onze colonne toestemming om de wagen aan één van de chauffeurs van de pantsers mee te mogen geven. Hij ging daarmee akkoord. Uiteindelijk was het ook nog steeds de auto van Klink, die in Jogja zat. Ik vroeg aan die chauffeur of hij de auto af wilde geven bij het wagenpark.

Daarvan is kennelijk rapport opgemaakt door een officier van de pantsers, omdat ze de wagen onbeheerd hadden aangetroffen.

Daarvoor moest ik op 8 maart op rapport komen bij onze nieuwe bataljonscommandant (majoor Vaassen) in de sulkerfabriek 'Tanjung Tirto'. Deze majoor nam niet de moeite naar mijn uitleg te luisteren en vloekte me stijf. Hij degradeerde me tot gewoon soldaat.

Later (bij de demobilisatie) kwam ik erachter, dat hij het

op de meest laffe manier had gedocumenteerd, nl. 'bij administratieve beschikking'.

Daar is geen beroep tegen mogelijk en hij hoefde er geen verantwoording over af te leggen. Later bleek, dat hij veel infanteristen nodig had voor een nieuwe actie, waaraan o.a. ook de schoenmakers moesten meedoen.

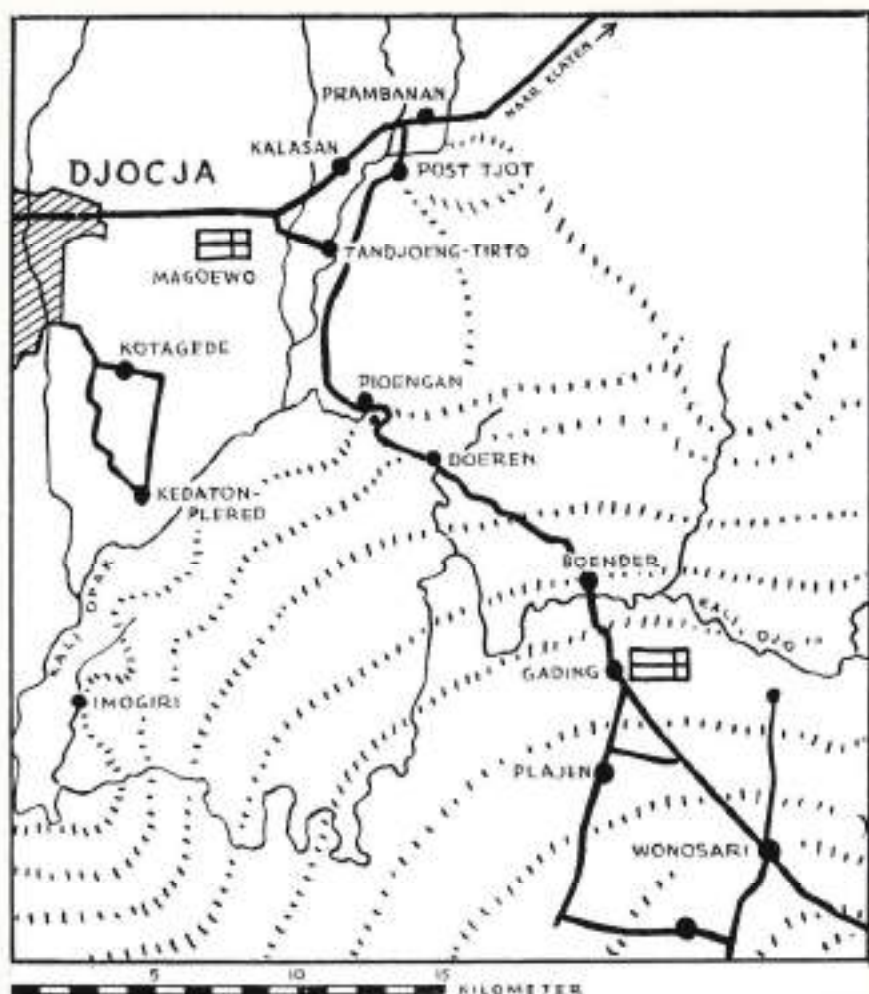
Ik werd ingedeeld bij het 3e peloton van de 3e compagnie onder leiding van luitenant W. van Kamp en sergeant Jaspers Fayer. Na een slechte nacht moest ik de volgende dag al op weg naar Wonosari.

10. Wonosari (9 maart t/m 24 juni 1949)

In de zeer vroege ochtend van de 9e maart moesten we, bepakt en bezakt, vertrekken om de weg vrij te maken naar het stadje Wonosari, dat gelegen is op een hoogvlakte in het Duizendgebergte ten zuiden van Jogja.

Bij een heuvel ('tjot' in het maleis) moesten we een aantal gele lappen uitleggen als aanwijzing voor de jachtvliegtuigen, die even later

de heuvel onder vuur namen, waarna we verder konden trekken. Er bleef op die heuvel een post achter, die prompt 'post tjot' werd gedoopt. Tijdens de opmars werd er ook wel eens een klapperboom omgezaagd om bij de kokosnoten te kunnen komen, want klappermelk was een welkome afwisseling na de thee zonder sulker uit de veldflessen. De genie trok met ons mee om de weg vrij te maken en waar nodig te herstellen, maar tegen de avond trokken zij terug naar Jogja.

Wij moesten kampement maken op de hoek van de kampong, waar de opmars was gestopt. We trokken in een paar huizen, aten onze (nood)rantsoenen en zetten wachtposten uit.

Ik zat later op de avond op een post laag bij de grond en zag, afgetekend tegen de niet al te donkere lucht, een paar mannen met wapens naderbij komen. Ik riep eerst "brenti", hetwelk "halt" betekent.

Toen ze er vandoor gingen schoot ik dadelijk met mijn stengun, die gelukkig niet weigerde zoals die krenge vaak doen. Of ik iets geraakt heb zal ik nooit weten, maar het waren kennelijk verkenners van een groep, die ons de hele

Een foto van de aankomst in dit kleine stadje

nacht bezig hield. Pas toen een paar 2 inch mortiergranaten in hun richting werden afgevuurd, verminderde het schieten. De volgende morgen kwam de rest van het bataljon er weer aan. We trokken samen verder naar Pyungan. Daar bleven we een paar dagen, omdat er verderop bruggen waren opgeblazen en we niet verder konden.

Op het kaartje (uit ons gedenkboek) staan de plaatsnamen nog in de toen gebruikelijke schrijfwijze, dus met 'oe', zoals je het ook uitspreekt, maar in de latere spelling wordt dit een 'u'

Bij Pyungan werd een baileybrug gelegd over een diepe kalf (rivier), maar vanuit onze post konden we 's nachts horen dat de ploppers bezig waren om de bouten en moeren er weer uit te slaan en zo de zaak te saboteren.

De genie kwam ledere dag terug om een eind verderop een aantal bruggen te repareren. Uiteindelijk konden we op 18 maart verder rijden naar Wonosari.

Indië

Uit mijn dagboek van toen

Deel 25

Hier volgt hun verhaal.
"Op maandagavond 20 december 1948 kwam kapitein Bakker met de mededeling dat wij ons klaar moesten maken om op actie te gaan. De volgende morgen vertrokken wij al om vijf uur uit Padang op weg naar het onbekende. Tijdens de rit kregen we pas te horen wat het doel van de actie was, namelijk het bezetten van Fort Van der Capellen. In volgeladen legertrucks gingen we in colonne via Ladang, Padi-Solok en Moeko Moeko naar Fort Van der Capellen. Door de vele wegversperringen in de buurt van Moeko Moeko kon Fort Van der Capellen niet

worden bereikt. Besloten werd door te rijden naar Padang Pandjang, welke plaats tegen de avond werd ingenomen. De eerste dag van de actie verliep heel rustig. Tegenstand werd er nauwelijks ondervonden. Het enige dat aan een potentiële vijand deed denken was het zware geschut dat we zo nu en dan in de verte hoorde dreunen. Verder gebeurde er eigenlijk maar weinig.

De tweede dag gingen we verder in de richting van Fort Van der Capellen. Terwijl de andere troepen deze plaats voor hun rekening namen, stootten wij door naar Baso. Ook dit plaatsje werd nagenoeg

zonder slag of stoot ingenomen. Eigenlijk onbegrijpelijk. We hadden tot dan toe beslist meer tegenstand verwacht dan de enkele schoten, die op ons door slulpschutters werden afgevuurd.

De derde dag begon met het verkennen van een belangrijke brug in de weg van Baso naar Pajakoemboeh, ons voorlopige einddoel. Volgens verkregen inlichtingen moesten er in deze omgeving nog zeker een paar honderd man TNI zitten. Afgezien van wat kleine versperringen op de weg, werden we nauwelijks gehinderd in de opmars. Bij het naderen van Pajakoemboeh ondervonden wij wel wat last

Fort Van der Capellen

Anaikloof

van bomen op de weg, zodat we genoodzaakt waren de voertuigen te verlaten en te voet verder te gaan. Op enkele schermutselingen na werd Pajakoemboe zonder al te veel problemen bezet. Bijna veertien dagen werd er in deze plaats doorgebracht. In die periode was het een aaneenschakeling van wachtlopen, patrouilleren en gevechtshandelingen.

Bij de drie bataljons die aan de actie hadden deelgenomen, waren er vier doden te betreuren. Het aantal gewonden was nog niet bekend. Van ons peloton raakten de soldaten Westendorp en Ter Veld licht gewond omdat ze bij het wachtlopen tijdens de Kerstdagen met handgranaten werden bestookt. Jop Winter bleek zijn rug te hebben gekneusd, toen hij uit nood van een rijdend voertuig moest springen omdat deze (door een breuk in de vooras) op een ravijn afreed. De chauffeur en een andere passagier kwamen met de schrik vrij.

De Anaikloof

Woensdag 12 januari 1949. De eerste dagen in de Anaikloof zijn me, wat het klimaat betreft, uitstekend bevallen. Het huis, waarin we nu zijn ondergebracht

en de naam hebben gegeven van 'het Noorderlicht', ligt ongeveer 700 meter boven de zeespiegel. 's Nachts is het behoorlijk koud. Het weer laat zich een beetje vergelijken met het herfstweer in Holland, zeker als het regent en dat doet het hier nogal. Op het ogenblik bevinden we ons midden in de natte moessontijd, welke loopt van november tot maart. Vannacht heb ik zelfs onder drie dekens geslapen, zo koud was het. Overdag is het hier lekker toeven.

De Anaikloof ligt ongeveer 60 kilometer verwijderd van Padang en is omgeven door een prachtig ongerept natuurgebied. Door de kloof stroomt de wilde Anairivier met zijn kristalheldere water. Vlak na de brug over de rivier, ongeveer zes kilometer van Padang Pandjang verwijderd, is een prachtige waterval te bewonderen, die zich met een hels lawaai langs de rotswand naar beneden stort. Landschappelijk gezien behoort dit gebied zeker tot een van de mooiste streken van Indië. Al het moois wat dit land te bieden heeft, tref je hier aan. Hoge en steile bergketens doorsneden door diepe dalen, diepe ravijnen, watervallen, riviertjes en niet te vergeten de prachtige

bloemen en planten die in vele variëteiten voorkomen.

Sinds mijn afscheid van luitenant Elbertse en zijn mannen op 7 januari 1949 en mijn terugkeer bij de jongens van mijn peloton ben ik, afgezien van een bezoekje aan Padang Pandjang en een korte patrouille hier in de omgeving, nog nauwelijks echt in actie geweest. Vandaag heb ik de opdracht om in het vrij stelde berggebied een pad te gaan verkennen dat, volgens verkregen inlichtingen, regelmatig door TNI-soldaten wordt gebruikt om in ons gebied te infiltreren. Blijkens de informatie moet het pad zich op ongeveer zes kilometer ten zuiden van ons kampement bevinden. Op mijn stafkaart staat dat pad echter nergens aangegeven. Gelet op het jaar van uitgifte van de kaart (1924) is dat ook wel te begrijpen. Bij onze patrouilles op Celebes maakten we zelfs gebruik van nog oudere kaarten. Het is me tot nu toe nog steeds een raadsel hoe we, na een tiendaagse patrouille, de weg naar het kamp altijd weer konden terugvinden.

Henk van Vliet

Schandvlek van de Staat der Nederlanden (deel 39)

R.J. de Rijk

"Captain! Het is uw tijd hoor! Ik moest u roepen en dan gaat u eerst lekker eten. Aye meester", zei ik schertsend. 'Meester' is de benaming aan boord voor een hoofdmachinist. "Dank je wel kerel, ik kom er aan. Hoe is het aan dek, Patti?"

Nou, ze hebben bijna allemaal al gegeten, rijst met gebraden kip met de u bekende gerechtjes erbij net als gisteren, ook weer met knapperige gado-gado, telur asin en tempeh, erg lekker en ruim voldoende, captain. Dat klinkt goed, Willem, dan ga ik maar gauw". Al mijn kleding was weer kurkdroog en rook heerlijk fris van de zee. Ik klopte de kleding, om redenen van het zout, eerst goed uit. Trok mijn broek, sokken en schoenen aan, pakte mijn hemd weer van de lijn, stak mijn hand op en ging aan dek.

Het was prachtig weer en naar schatting 34 graden. Iedereen was goed gestemd. Ik groette iedereen die ik tegen kwam en ging eerst naar het HDC-dek, waar mijn vrouw met de anderen rustig zaten na te tafelen. Iedereen had zijn

maaltijd beëindigd en at wat van het fruit.

Met een dikke zoen van mijn vrouw liep ik door naar het achterdek om mij eerst even op te frissen voordat ik ging eten. De familie 'Kauwert' was ook aan dek gekomen en volgens Thomas, die ik later sprak, hadden zij goed gegeten. Dat stelde mij toch ook weer gerust. Op het achterdek trok ik mijn hemd aan en na mijn haar, dat stug overeind stond, gekamd te hebben, zette ik mijn pet op en ging naar de kombuis. Zij hadden mij al zien aankomen en waren al bezig mijn portie op te scheppen met alle smakelijke gerechten die ik zojuist van Patti had vernomen. "Alstublieft captain!" zei mevrouw Leihitoe. "Dat het u moge bekomen, captain", zei Oom Sapulette. "Oh, wat ziet dat er weer heerlijk uit. Jullie verrichten hier echt wonderen!" Ik kon mijn ogen niet van mijn bord houden. Dit is weer zo een smakelijke hap, die met hart en ziel bereid was.

"Straks is er koffie captain, maar gaat u eerst maar lekker eten,

ja", zei Thomas. Ik ging naar het HDC-dek naast mijn vrouw zitten eten. Ze zag er prachtig uit met haar krullende haar en ook haar mooie figuurtje dat nu een kind van ons zal voortbrengen. Haar huid was goudbruin en haar lieve ogen keken mij helder aan. Ik denk dat ze nu ook wel beter gewend was aan het varen en vooral de deining. De kinderen waren nog bezig met hun fruit en de andere vrouwen zaten wat te kletsen. De aanwezige militairen draaiden een strootje en namen de kinderen in de maling, waar om gelachen werd. Zo was het weer gezellig aan boord en was de ellende ver weg.

Thomas kwam mij vragen of ik fruit mee wilde hebben voor op de brug. Ik koos een mooie grote banaan en stak hem tussen de knopen van mijn overhemd. Na een sigaretje en wat bijgepraat te hebben met Dientje, ging ik naar de brug waar Alex door de prismakijker over stuurboord stond te kijken. "Morgen Alex, morgen Tahamata! Hoe gaat het", vroeg ik. "Prima Ries er zijn geen

bijzonderheden, maar wij zijn nu wel een eind uit de kust. Ik zie op 90° over stuurboord een klein stukje van de kust. Meer niet! Een paar uur geleden zag ik over stuurboord nergens de kust. Ik controleerde het kompas, 93° oost-oost ten zuid. De juiste door jou opgegeven koers, dacht ik. Ja! Dat kan kloppen Alex, want toen jij niets meer van de kust zag, ben je de Dompobaai gepasseerd op koers naar het eiland Sangeang en dat eiland zullen we pas vanavond om ongeveer 20.00 uur aan stuurboord passeren. Dat kleine stukje kust wat je zoeven gezien hebt, is Batoe Besar. Kijk maar op de zeekaart. Kom op, laten we even naar de hut gaan, dan zal ik je de uitgezette koers laten zien op de zeekaart". Ik zette de deur van de hut wagenwijd open zodat de warmte er lekker uit kon. Binnen in de hut was het minstens 40° en volgens mij kon je wel een ei bakken op het voordek. Ik pakte de zeekaart waarop ik de koers had uitgezet en wees Alex de Dompobaai aan en Batoe Besar en zei dat we morgenochtend om 09.30 uur in de baai van Bari zouden aankomen. Wij namen het journaal en de te

volgen koers door en kwamen op het punt van de snelheid van de KOALAS.

"Ik heb in bijzijn van iedereen Ries, de machinisten een pluim gegeven zoals jij in jouw vorige journaal had vermeld. Ik heb het hardop aan de mannen voorgelezen en dat vonden zij toch zó geweldig. Ook machinist Sujitno vond het fijn om dat te horen" zei Alex enthousiast. "Die pluim hebben zij dan ook verdiend en dat je die gegeven hebt in bijzijn van iedereen, is héél goed gedaan. Iedereen weet dan dat wij hun werk waarderen en dat het niet zo gemakkelijk is als het lijkt. Het komt hen eerlijk toe!" Ik pakte de kaart op en stopte hem weer in de kaartenlade, waarop Alex zei: "Oké, Ries, goede wacht en tot vanavond dan. Slaap lekker, Alex! Je wordt op tijd geroepen, maar ik kijk niet op tien minuten, hoor". Alex gaf me een klap op de schouder en liep naar het achterdek om zich op te frissen met een paar emmers zeewater. Ik ging toen naar de brug waar Eduard Tahamata aan het roer stond. Het was 12.15 uur. Een wolkeloze hemel gaf de 'koperen ploert' ruim baan voor

een verzengende hitte aan dek, ware het niet dat er een zwoel briesje uit westelijke richting voor de nodige afkoeling zorgde. De wind blies speels onder het zware tentdoek van het tropendak en dat maakte dat het aan dek van de KOALAS heerlijk doorwaalde. Ik hoorde iemand de trap naar de brug opkomen. Het was Thomas die op de gezette tijden met de koffie rondging. "Ik kom even koffie brengen, captain en ook voor Ed. Ik zie drie mokken, dus je komt er maar bijzitten Thomas". Ik pakte mijn gloeiende koffie aan en zette hem veilig naast het kompas. "Koffie en een sigaretje, Tahamata! Ik neem het wel over. De koffie is nog gloeiend heet. Dank u wel, captain!" En hij liet zich naast Thomas op zijn achterwerk zakken en begon net als deze van zijn koffie te slurpen. "Captain, zo begon Thomas, Siahaya heeft voorgelezen wat u in het journaal heeft vermeld over de machinisten en dat vonden wij allemaal geweldig om te horen. De machinisten captain, die voelden zich groots, weet u? Zij zeiden dat zij in het verleden nog nooit zoveel eer hadden

gekregen waar iedereen blij was. Nou, ik vind dat dat best mag, want zij vervullen een zéér verantwoordelijke taak. Als wij straks op Ambon zijn, zal ik het de regeringsleiders daar ook laten weten. Ere wie ere toekomt!" Waarop ik de kijker pakte en daarbij even achterom keek. Ik zag dat Thomas en Tahamata elkaar verwonderd

aankeken, waarop ik zei: "Zij zijn niet de enigen die ik in mijn journaal heb vermeld waar de regeringsleiders straks kennis van zullen nemen. Ik ben blij met jullie allemaal, al praat ik daar niet zo veel over. Siahaya weet dat wel en nu je dat onderwerp aanroert, mag je rustig weten hoe ik daar over denk. In Nederland zeggen wij

altijd 'ere wie ere toekomt' en dat is toch een eerlijke zaak, niet waar?" Het was even stil want ook zij moesten mijn denkwijze verwerken en toen ik het stuur weer overgaf aan Tahamata en hen beiden aankeek, merkte ik toch aan hun uitdrukking dat zij mij met vertrouwen aankeken.

14e Reünie voor de vrienden van Pak-Pak (KL-NNG)

Datum:

Zaterdag 9 november 2019.
Ontvangst vanaf 10.00 uur.

Locatie:

Kumpulan Bronbeek, Arnhem.

Uiterste datum voor inschrijving is 1 november 2019

Inschrijven en info: J. Malipaard, telefoon: 06-40744695
E-mail: malipaardtua@gmail.com of

mevr. De Ruyter, St. Janstraat 61,
4714 EB Sprundel, telefoon 0165-384751
E-mail: loes.de.ruyter1@gmail.com

Wel en Wee van 42 AAT

42e Brigade Transportcompagnie in Nederland en Nederlands-Indië

Deel 10

Sociale dienst

Kapitein Horstink had naast zijn taak als 2e transportofficier ook de functie van officier sociale dienst. Bijna iedere 42 AAT'er is wel eens bij hem op bezoek geweest om door hem gehoord te worden over de tijd vóór men in dienst kwam, over de schoolopleiding of over al verrichte werkzaamheden, over familieaangelegenheden en over de eventuele plannen voor de toekomst. Alles met de bedoeling om de terugkeer naar Nederland en de tijd daarna zo goed mogelijk voor te bereiden en bij eventuele problemen zo mogelijk de helpende hand te bieden. In tal van gevallen heeft de kapitein met zijn uitgebreide kennis van zaken de helpende hand kunnen

bieden bij het contact leggen en benaderen van instanties en bedrijven en bij het oplossen van moeilijkheden op sociaal gebied.

Het Transportbureau

Het Transportbureau werd na aankomst in Indië op poten gezet door kapitein Bordewijk, die echter al spoedig wegens overplaatsing naar West-Java zijn taak moest overdragen aan kapitein Scheltinga. Met kapitein Horstink, die zich speciaal op de behandeling van verkeersongevallen toelegde, vormde hij de dagelijkse transportleiding en transportcontrole van de compagnie. De administratieve verantwoording was de taak van sergeant Kitzen die zich

meer dan een jaar lang onder meer over eindeloze reeksen rijopdrachten heeft moeten ontfermen. Eind april 1950 had 42 AAT de volgende staat van dienst. Totaal afgelegd aantal kilometers: 1.059.724, dit is dus meer dan 26 maal rond de aardbol. Aantal kilometers afgelegd met lading: 623.116. Aantal ton/km: 1.294.915, zodat per vrachtauto gemiddeld circa 2 ton werd vervoerd in beladen toestand. Deze getallen werden behaald met twee transportpelotons met in totaal 66 werkwagens, gedurende een paar maanden versterkt met de twee pelotons van ex-32 AAT. Verbruikt werden 628.329 liter benzine en 9.790 liter smeerolie. Het eerste halfjaar vereiste de BOS administratie

Kapitein M.J.J. Scheltinga

weinig werk doordat bij 32 AAT getankt werd, maar na 10 september 1949 voerde de compagnie een volkomen zelfstandig BOS beheer en verzorgde zelfs tijdelijk andere onderdelen (zoals 5-7 RI) met Benzine, Olie en Smeermiddelen (BOS). Vijf man vonden een volledige dagtaak in de werkzaamheden bij de BOS en het was eerst sergeant Klitzen en later korporaal De Groot die voor de goede gang van zaken verantwoordelijk waren.

Transportpelotons

Bij het vertrek uit Nederland waren bij 42 AAT twee transportpelotons ingedeeld, het A-peloton onder commando van vaandrig Rob Colljn en het B-peloton dat onder commando stond van adjudant-onderofficier Jan Krediet.

Al waren we dan wel een AAT-compagnie, van transporten rijden kon in de eerste maanden na aankomst nog niets komen. De grootscheepse rijopleiding en training van de chauffeurs moest er eerst voor zorgen dat zij vertrouwd raakten met het linkse verkeer, het rijden in het lang niet altijd vlakke Indische terrein en het rijden in

konvoelen. Maar na vier weken verblijf in de kazerne had toch een eerste groep het Indisch militair rijbewijs veroverd. Zij werden onmiddellijk op de wagens gezet waarmee ons wagenpark inmiddels was uitgebreid, zes drietonners (Fords Marmon Herrington). Met de al aanwezige jeep, de oude en de nieuwe driekwart tonners vormden zij nu ons rijdend materieel. Een bescheiden begin dat later nog eens zou uitgroeien tot een totaal van 214 wagens. De eerste ritten, die voor de nieuwbakken chauffeurs meer bedoeld waren als inrijopleiding, waren nog maar van beperkte omvang. 's Morgens een keer naar Modjokerto en dan 's middags nog maar eens een keertje. Maar ze deden er wel de gewenste routine op. Op vrijdag 6 mei -het wagenpark was inmiddels weer wat gegroeid- voerde 42 AAT de eerste echte opdracht uit. Met een konvooi van 14 wagens werd SOB-4 van Soerabaja naar Malang overgebracht. Konvooicommandant was kapitein De Boer, opvolgend commandant vaandrig Colljn. 's Avonds keerde een stel vermoeide maar wel trotse

kerels met hun wagens terug in de Kromhoutkazerne. Het eerste konvooi zat er op en was zonder problemen verlopen. Nog geen jaar later zou het totaal aantal opdrachten dat 42 AAT had uitgevoerd al in de 1300 lopen!

Het Verzorgingspeloton had al enige tijd eerder de kazerne en daarmee ook de beschermende paraplu van de compagnie verlaten, om ergens ver van Soerabaja te beginnen met zijn organieke taak. Daar later meer over.

Henk van den Berg

**75 JAAR
VRJHEID**

SOBAT

“Onafhankelijkheid, Dekolonisatie, Geweld en Oorlog in Indonesië, 1945-1950”

deel 7

De datum 17 augustus 1945 (2)

In het augustusnummer heb ik summier aangegeven wat het internationaal recht stelt ten aanzien van o.a. de verschillende visies over erkenning van een nieuwe staat en de criteria waaraan een nieuwe staat moet voldoen. Ook heb ik aangegeven dat als het om dekolonisatie gaat, de criteria in het algemeen ruim werden geïnterpreteerd en toegepast en ondergeschikt waren aan het recht op zelfbeschikking. Was dat in het specifieke geval van de dekolonisatie van Indië ook het geval?

Van belang is te onderkennen dat het internationaal recht een overwegend decentraal karakter heeft. Er ontbreekt een centrale uitvoerende macht die kan worden belast met de naleving van internationale verplichtingen. Het is dus aan staten zelf om daadwerkelijk de naleving van internationale verplichtingen te waarborgen. (Nieuwe) staten kunnen dit alleen als zij daadwerkelijk effectief gezag binnen hun grenzen kunnen uitoefenen. Dat was bij de op 17 augustus 1945 uitgeroepen Republiek Indonesië, in elk geval in de eerste periode, niet het geval. Dat vond niet alleen de Regering van Nederland, maar ook die van de Verenigde Staten van Amerika (USA) en van het Verenigd Koninkrijk (UK).

De USA heeft traditioneel een sterk geloof in het recht van alle volkeren op onafhankelijkheid. De (politieke) basishouding is dan ook anti kolonialistisch. Een voorbeeld is de gevolgde weg naar onafhankelijkheid

van de Amerikaanse kolonie de Filipijnen. In 1916 werd de Jones Act aangenomen waarin de eerste stap naar de onafhankelijke Filipijnen werd gezet. Een specifiek tijdstip werd niet in de wet genoemd, er werd volstaan met "als het land er klaar voor is". In een volgende stap, in de Tydings-McDuffie Act van 1934, kregen de Filipijnen meer controle over hun interne bestuur en werd onafhankelijkheid toegezegd na een periode van 10 jaar. Inderdaad werden de Filipijnen op 4 juli 1946 onafhankelijk en de USA promoveerde antkolonialisme met de Filipijnen als schoolvoorbeeld hoe andere koloniale machten dit voorbeeld zouden moeten volgen. We constateren dat onafhankelijkheid pas werkelijk aan de orde kwam na een ruime overgangperiode waarin een nieuwe regering tijd kreeg om effectief gezag binnen haar grenzen uit te oefenen. Een van de criteria uit de Montevideo Conventie. Kennelijk had Nederland dit begrepen, immers de toespraak van Koningin Wilhelmina op 7 december 1942 over andere verhoudingen binnen het Koninkrijk wijst daarop. Weliswaar bevatte deze toespraak geen concrete zaken maar het klonk in elk geval goed en, wellicht nog belangrijker, het viel goed in de USA. Van groot belang omdat Nederland na een toekomstige capitulatie van Japan met name afhankelijk was van Amerikaanse goodwill voor een terugkeer naar de koloniën. En dat was van een anti kolonialistische USA bepaald niet vanzelfsprekend.

De USA was vlak na de capitulatie van Japan in de beste positie om de gebeurtenissen in Zuidoost

Azië te beïnvloeden. Immers zij bezat of controleerde in elk geval de scheepscapaciteit. Nodig om Nederlandse en Franse troepen naar hun oude koloniën te transporteren. Japanse militairen en burgers terug te voeren naar Japan en Geallieerde troepen terug te brengen naar hun thuisland. Als zij hadden gewild, was de schaarse zeetransportcapaciteit niet beschikbaar gekomen voor transport van Nederlandse militairen naar Indië. Er waren immers genoeg andere vervoerstaken die om prioriteit vroegen.

Ook waren zij de unieke leverancier van militair materieel, munitie en uitrusting door middel van het lend-lease programma. De orders van President Truman om het lend-lease programma uitsluitend te gebruiken voor de strijd tegen Japan en voor geen enkel ander doel, was van grote invloed op de (militaire) mogelijkheden van UK, Frankrijk en Nederland. Door latere versoepeling van de criteria van dit programma konden de terugkerende koloniale machten toch bevoorradet worden, anders was het zeer onwaarschijnlijk geweest dat Nederland na 1945 weer enige rol van betekenis in Indië had kunnen spelen.

Deze toch enigszins (tijdelijke) dualistische anti koloniale politiek van de USA heeft verschillende oorzaken. Geoordeeld werd dat de USA de wereldvrede alleen kan bewaren met een sterk Europa als bondgenoot. De groeiende vrees voor een opkomend communisme in en vanuit Rusland was daarop van invloed. Daarom werden onafhankelijke koloniën alleen geaccepteerd

zolang het geen communistische onafhankelijkheid betrof. Verder onderkende de USA het strategisch belang van een aantal eilandgroepen in de Stille Oceaan, zoals de Marianen en de Marshall eilanden. Deze zouden onder Amerikaanse controle moeten blijven. Maar hoe zou de bezetting vanwege de grote strategische waarde voor en door de USA kunnen worden uitgelegd als dit niet zou gelden voor de Europese belangen in hun koloniën?

Aangezien de USA verder geen belangen had (als kolonisator) in Zuidoost Azië, was er ook geen haast om een consistent, samenhangend beleid te formuleren voor dit gebied. Daarmee werd pas serieus begonnen in 1949 na de communistische overname in China. Tot die tijd bleef het vaag en wisselend. Zo kon het gebeuren dat de aanvankelijk neutrale opstelling ten aanzien van de terugkeer van het Nederlands Gezag in Indië vanaf 1945 binnen enkele jaren veranderde in het sterk uitoefenen van druk op

Tydings-McDuffie Act of 1934

- Slashed immigration quota from Philippines by 50% (50 people)
 - Reclassified as "aliens"
- Also called "The Philippine Independence Act"
 - Activity tied into Philippine independence

de Nederlandse Regering om de Republiek Indonesië (de jure) als soevereine staat te erkennen.

Ik concludeer dat in de statenpraktijk de USA in 1945 de terugkeer van het Nederlandse gezag naar Indië niet heeft verhinderd, terwijl zij daarvoor wel in de

positie verkeerde. Pas na de overeenkomst van Linggadjati, heeft zij, evenals Nederland, de UK en enkele andere staten, Indonesië de facto erkend.

In de volgende SOBAT de positie van het Verenigd Koninkrijk.

Leen Noordzij

Het Rozenpakhuijs Bloemen en Planten John Scheurkogel

Middeldijk 73 A ~ 2992 SH Barendrecht
Tel.: 0180-621298
Info@hetrozenpakhuijs.nl
Website: www.hetrozenpakhuijs.nl

Openingstijden
Maandag t/m zaterdag
08:00-18:00 uur
Vrijdag 08:00-20:00 uur

De wereld van Jan van der Steege

Tijdens de 2^e Wereldoorlog, in Nederlands-Indië en de periode erna

Deel 4

Onderduiken in de Noordoostpolder 1944

Tussen 1937 en 1942 is de Noordoostpolder drooggelegd. Tijdens de oorlogsjaren biedt het werk in de Noordoostpolder velen een mogelijkheid om aan dwangarbeid in Duitsland te ontkomen. Naar schatting zijn er in de polder 20.000 onderduikers geweest. Hieraan dankt de Noordoostpolder, bekend onder de afkorting NOP, de bijnaam Nederlands Onderduikers Paradijs.

De arbeid is er zwaar, het leven eentonig. Desondanks stromen er vanaf begin 1943 veel werklustigen toe: studenten, ex-militairen en arbeiders, die zo aan de dwangarbeid in Duitsland willen ontsnappen.

Rond september 1944 wordt het te gevaarlijk voor Jan om thuis te blijven. Jan duikt ook onder in de Noordoostpolder en om daar te werken. Slapen in barakken, aardappels rooien, later schoonmaken. Lol om achtergelaten briefjes van liefjes van anderen.

Razzia 17 november 1944 in de NOP en het vervolg

De Duitsers weten dat er onderduikers werken in de NOP, maar vinden het ontginnen van de Noordoostpolder zozeer de moeite waard dat ze niet ingrijpen. In Rotterdam vinden de eerste razzia's plaats in augustus 1944 en uiteindelijk toch ook in de NOP op 17 november 1944 als daar wapendroppings plaatsvinden door de R.A.F. voor het verzet in de polder.

17 november

Op 17 november 1944 's morgens wordt de

Jan van der Steege

Noordoostpolder afgesloten door de groene politie en SS mannen. Dit is het begin van de razzia in de NOP van 17 tot en met 19 november 1944. De Duitsers pakken zo'n 2500 mannen op, waaronder ook Jan

van der Steege. De 'opgepakte' worden over Blankenham via kamp Oostvaart (waar Jan zit) naar kamp Luttelgeest gedreven en daar ondergebracht. Daar vindt een schifting plaats voor werkinzet

In Holland en werkinzet in Duitsland. Jan zit bij de laatste groep en moet naar Duitsland.

18 november

Op 18 november worden o.a. tractorchauffeurs, paardenknechten, baggermachinisten enz. geselecteerd. Zij moeten weer aan het werk in de NOF. Zij die ouder zijn dan 40 jaar mochten al eerder naar huis.

19 november

Op zondag om 12.00 uur gaan de gevangenen met ongeveer 1000 man naar Vollenhove, door de polder een 10 km lopen, zodat ze ongeveer om 17.00 uur ter plaatse zijn. Zo'n 250 mannen worden in een school ondergebracht, waaronder Jan. De mannen uit de omtrek krijgen veel bezoek van hun vrouwen of andere familieleden, die dan een pakje of eten mogen afgeven. Met

Jacques waarmee Jan van der Steege later uit het werkkamp in Duitsland ontsnapt.

De rij jongens wordt tegen de muur gezet, met het gezicht naar de muur en de wapens worden op hen gericht. Iedereen dacht dat ze gefusilleerd zouden worden, maar er wordt "raketak" over alle hoofden heen geschoten.

Waarom? Jan denkt dat het komt:

- omdat ze alle werkkrachten wel kunnen gebruiken;
- omdat de jongens een smoes hebben opgehangen: ze biechten op dat ze tevoorschijn zijn gekomen, omdat ze hebben gehoord dat er represaillemaatregelen tegen anderen zouden worden genomen. Misschien heeft dat geholpen?

Na de schijnexecutie, zijn de reacties verschillend. De een

Voordat men vertrekt, kan men nog net zo veel brood meenemen als men wil. Met een lied als dank voor de burgers van Vollenhove gaan ze op stap. In Zwartsluis krijgen enkelen nog appels, peren en koffie, en het brood wordt boven uit de ramen naar hen toegeworpen.

De hele dag is het vies weer en men komt driftnat in Meppel aan. De meeste mannen hebben dikke blaren onder de voeten. De afstand van Vollenhove naar Meppel is ongeveer 24 km. Hier wordt men weer in een school ondergebracht, namelijk de Ned. Herv. M.U.L.O. Julianaschool. Men slaapt in het stro dicht bij het station.

24 november

Er komt veel bezoek en er wordt veel geschreven. Het eten is hier minder dan in Vollenhove, maar het is te doen.

behulp van het Rode Kruis en burgers krijgt men hier eten genoeg.

21 november

Een paar jongens hebben zich in de school op de kolenzolder verstopt, om weg te komen, maar het duurt te lang en ze zitten zonder eten of drinken. Doordat de groep niet snel genoeg uit die school vertrekt, moeten ze dus wel tevoorschijn komen. Ze zijn pikzwart. Een van hen is, zo blijkt later, Bob

maakt er een grap om, lacht en zegt, "wegens gebrek aan kogels gaat het niet door", maar een tweede huilt een lange tijd. Een derde heeft het zich zo aan getrokken dat hij een zenuwinstorting kreeg. Pikzwart gaan die mannen vanaf de zolder ook mee op transport naar Duitsland.

23 november

Allen moeten aantreden voor de afmars naar Meppel, behalve degenen die difterle hebben.

25 november

's Avonds moeten ze de trein in en rijden dan via Assen en Groningen naar Haren aan de rivier de Ems in Duitsland.

75 JAAR
VRJHEID

SOBAT

Zwart-wit (deel 1)

Levensverhaal van Kees Rinn, geschreven door Jacqueline Duurland.

Met medewerking van Akko en Dré Rinn (schoonzus en broer van Kees).

Bron: Verhalendatabase Oorlogsgravenstichting / Jacqueline Duurland.

Foto's: Famille Rinn.

Ereveld Tjililitan

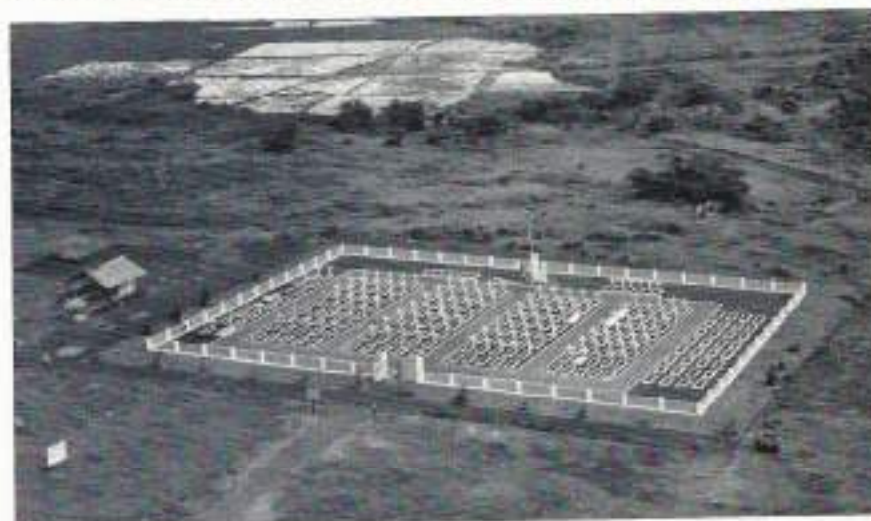
Zich meters verheffend boven een omringende natuur van klapperbomen, rijstvelden en palmen ligt een klein Ereveld: Tjililitan. Via een ommuring met een poort daarin, kun je je toegang verschaffen. Hier wordt in 1946 Cornelis Rinn begraven: een wit monument met een wit kruis, een witte rand om het graf en een witte helm die aan de voet van het kruis is geplaatst, zoals dat ook bij die andere 99 kruisen is gedaan. Witte palmtakken sieren het graf. De zwarte rand om de rouwbrief

Ingang Ereveld

broer van Dries (nu Dré genoemd) die vier jaar na hem kwam. Toen de broertjes respectievelijk veertien en tien waren, kwam de Duitse bezetter. Dré herinnert zich zijn broer als een intelligente jongen die

en huisman bij de financieel directeur van de Compagnie Neerlandaise de l'Azote te Sluiskil, afgekort CNA en later bekend als de Nederlandse Stikstof Maatschappij. Kees ging eerst naar de Ambachtsschool in Terneuzen en werkte daarna bij het machinebedrijf Hoornaart in de Tramstraat in Terneuzen. Daarnaast volgde hij schriftelijk technisch onderwijs bij het Polytechnisch Bureau Nederland Arnhem (PBNA). Hij kon goed leren.

Ereveld Tjililitan

is zeker een centimeter dik. Geen afscheid kunnen nemen van een stervende of gestorvene, niet bij de begrafenis kunnen zijn, laat een zwart gat van verdriet achter bij de nabestaanden.....

'Ik zie, ik zie wat jij niet ziet'
Kees (Cornelis) Rinn werd in 1926 in Axel, een stadje in het hart van Zeeuws-Vlaanderen, geboren. Hij was de oudere

mool kon tekenen. Door het leeftijdsverschil speelden ze niet veel samen, maar eenmaal in bed -ze sloepen samen op zolder in een groot houten ledikant- kon 'Ik zie, ik zie wat jij niet ziet' de wakkere jongens nog wel even bezig houden.

De eerste jaren van de oorlog hebben weinig herinneringen nagelaten bij Dré. De vader van de jongens werkte als tuinman

De mens wikt

Na enkele jaren van bezetting eisten de Duitsers in 1944 de machines op van de CNA. En dat niet alleen, ook de personeel moest mee naar Duitsland. Zelfs de vader van Kees en Dries, hoewel hij helemaal niet met de machines had gewerkt. De Duitsers hadden in hun eigen land steeds meer werkende opgeroepen om hun dienstplicht in de oorlog te vervullen en daardoor was een tekort aan gewone werkkrachten ontstaan. Dit werd aangevuld met input uit door hen bezette gebieden, wat de 'Arbeitseinsatz' werd genoemd. Sommigen mannen doken onder om niet naar Duitsland te hoeven, maar vader Kees koos ervoor dit niet te doen. Hij was

Gezin Rinn

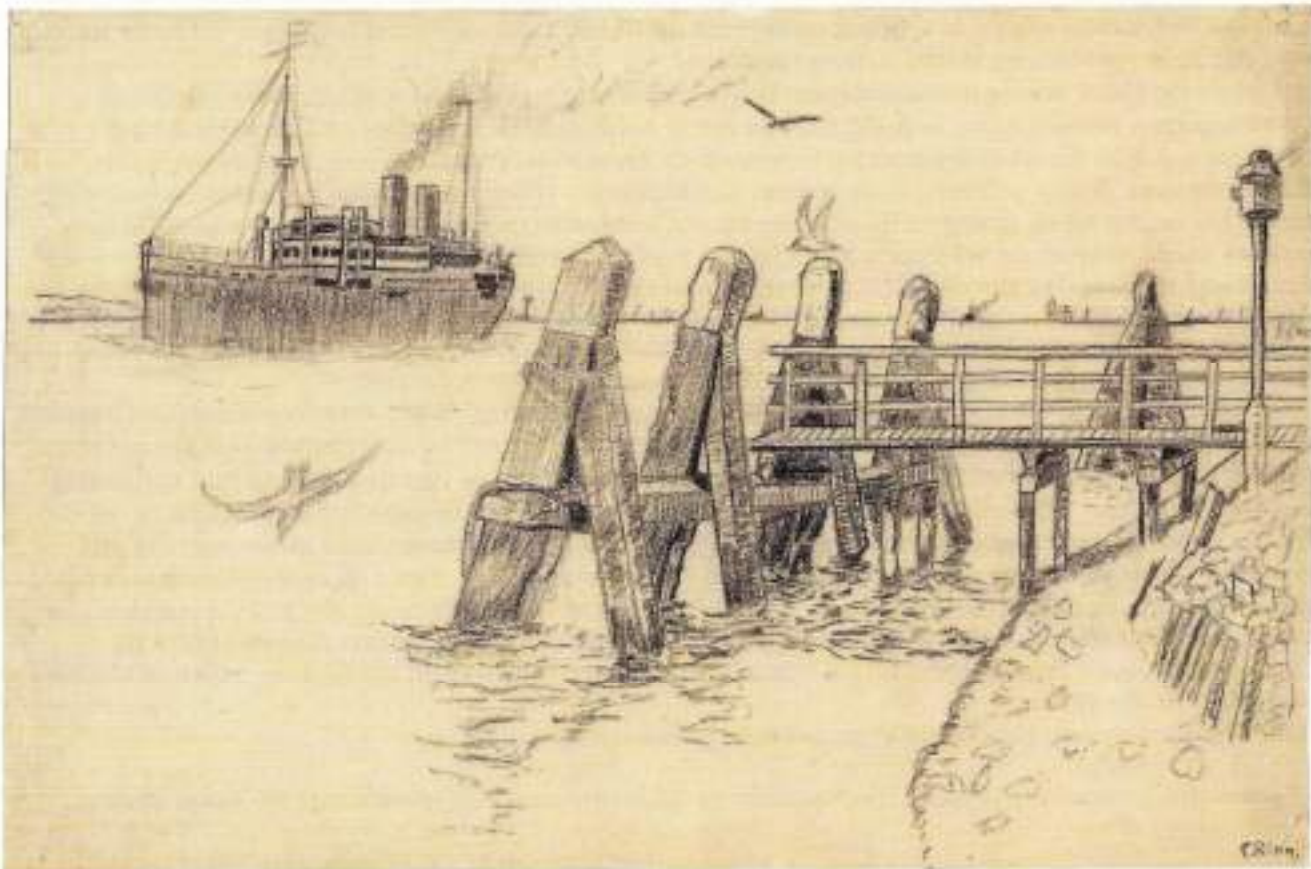
bang dat de Duitsers anders zoon Kees zouden oppakken. Vader Kees werd te werk gesteld in Duitsland ergens nabij de Poolse grens. Toch kreeg ook de 18-jarige Kees een oproep voor de 'Arbeitsinsatz'. Hij dook wél onder. Dré herinnert zich dat timmerman Tinus van Doeselaar (die in het verzet zat) met een houten laddertje en wat gereedschap aan kwam

zetten in de Oosterstraat waar zij woonden, zogenaamd om een klusje te doen. Hij overhandigde aan de moeder van de jongens een briefje met het onderduikadres er op. Het was een boerderij in de buurt van Zaamslag. Dries is er als 14-jarige een keer naar toe gefietst om even zijn broer te kunnen zien. Hij kreeg wat peren mee voor thuis.

Bevrijding

Toen de bevrijding van de Duitsers in 1945 een feit was, duurde het toch nog enkele weken voordat vader Rinn uit Duitsland was teruggekeerd. Grote delen van de terugtocht naar Nederland had hij moeten lopen. Natuurlijk wilde hij niets liever dan zijn gezin aan de boezem drukken, maar er wachtte hem een verrassing: zijn oudste zoon en naamgenoot Kees had zich direct na de bevrijding door de Polen, die in het zuiden van Nederland in september 1944 plaatsvond, aangemeld bij het Nederlandse leger om als oorlogsvrijwilliger (OVW'er) naar Nederlands-Indië te gaan.

Hij werd ingedeeld bij de 2e Compagnie van het 2e Bataljon van het 14e Regiment Infanterie van de Koninklijke Landmacht. In september 1945 vertrok hij op 19-jarige leeftijd met het bataljon Zeeland naar Engeland en kort daarna vanuit Liverpool naar Nederlands-Indië, waar hij werd gelegerd in Tandjong Priok. Het bataljon heeft zijn handen vol aan zuiveringsacties op West-Java.

Tekening van Kees

In Memoriam

Jan Hoevelaken

* Mijdrecht 13-11-1927

† Wageningen, 17 juli 2019

Jan was een echte Indiëveteraan en dat was duidelijk zichtbaar op de rouwkaart, tijdens de afscheidsceremonie in de aula en op begraafplaats Harten te Renkum. Niet alleen sobats en bestuursleden van VOMI Nederland waren aanwezig, maar ook vertegenwoordigers van het Garderegiment Fuseliers Prinses Irene (GFPI) in ceremonieel tenue.

Jan werd in 1947 op 20-jarige leeftijd als dienstplichtig militair in opdracht van de Nederlandse regering uitgezonden om orde en vrede te brengen in Nederlands-Indië. Dat was ten tijde van de uiterst gewelddadige (vooral van Indonesische zijde) Bersiap-periode. Niet voor niets heet de onderscheiding die de Indiëveteranen dragen het "Ereteken voor Orde en Vrede". Zichtbaar op de foto draagt Jan hem op zijn linkerborst met drie gespen (1947, 1948 en 1949). In die periode nam hij deel aan de 1e en de 2e Politie Actie.

Jan was soldaat 1e klas en ingedeeld bij het 4e Bataljon van het Garderegiment Prinses Irene. Hij was schutter op een weaponcarrier. Geen ongevaarlijke functie; hij is drie keer aan de dood ontsnapt. Het bataljon was een onderdeel van de 4e Infanteriebrigade dat werd ingezet op Oost-Java. Het regimentseembleem draagt Jan op zijn baret. Deze eenheid zet de traditie voort van de roemruchte Prinses Irenebrigade (75 jaar geleden geland in Normandië) en waarvan de parate militairen en ook de Indiëveteranen met trots het oranje blauwe invasiefluitkoord mogen dragen.

In maart 1950 kwam hij terug in Nederland. Op zijn linker revers draagt Jan het Demobilisatie-insigne. Alle militairen van de Koninklijke Landmacht die in Indië hadden gediend, kregen bij hun afzwaaien dit insigne.

Het Draaginsigne Veteranen is een insigne dat "de waardering vanuit de samenleving voor hetgeen een veteraan als militair heeft verricht of heeft moeten ondergaan, tot uitdrukking brengt". Het heeft de vorm van een gestileerde verguld metalen zwaardschede die tevens de letter V vormt.

Op zijn rechter revers draagt Jan een '4 en 5 mei fakkel'. De fakkel staat symbool voor herdenken op 4 mei en het vieren van de bevrijding en vrijheid op 5 mei. Door de fakkel te dragen, laten mensen zien dat ze herdenken en vieren belangrijk vinden.

Het deels zichtbare oranje mouwembleem is van de Vereniging van Oud-strijders Indië-bataljons Garderegiment Prinses Irene. In Indië hebben er vijf bataljons GRPI opgetreden. Jan diende bij 4 GRPI. Dit bataljon liet 44 gesneuvelden achter op de Erevelden op Java. In totaal zijn er meer dan 6200 militairen achter gebleven in de 'gordel van smaragd'. Tijdens de reünies in Oirschot worden zij herdacht, net als bij de jaarlijkse herdenking bij het Indiëmonument in Roermond. Jan bezocht deze reünies trouw, evenals de veteranendagen in Den Haag, Wageningen en Ede.

Jan draagt de stropdas van de VOMI: Vereniging van Oud Militairen Indië- en Nieuw-Guinea gangers. Jan Hoevelaken was lid van VOMI sinds 1998 en sinds 2000 voorzitter van VOMI De Veluwe tot de aansluiting als regio bij VOMI Binnenland in 2018. Ik was in die periode zijn secretaris. In 2016 ontving Jan als waardering het Lidmaatschap van Verdienste van de VOMI Nederland.

Zijn manier van het leiden van de bijeenkomsten van de vereniging en het voordragen van een passend gedicht, werd zeer op prijs gesteld. Hij heeft in die periode naast het voorzitterschap ook jarenlang de functie bekleed van sociaal commissaris in de regio. Hij stuurde o.a. aan de leden op hun verjaardag een felicitatiekaart. Hij was steeds aanwezig bij de Algemene Ledenvergaderingen van VOMI NL en de functie gebonden overlegbijeenkomsten. Sinds 2011 heeft hij zich ingezet voor samenwerking met de leden van VOMI Rivierenland/Oost-Gelderland en ook met de VIM. Naast deze activiteiten was hij ca. 15 jaar lid van de Sociale Commissie van VOMI NL en hield hij zich bezig met het verzamelen van postzegels en telefoonkaarten die hij verkocht ten bate van het Fonds Sociale Zorg van VOMI NL. Ondanks zijn hoge leeftijd bleef hij tot zijn verhuizing naar Wageningen trouw deze activiteit ten bate van VOMI NL uitvoeren.

Jan, ik zal je missen, jouw strijd is gestreden, rust in vrede.

Ik wens zijn echtgenote Trijntje, zijn kinderen en kleinkinderen veel sterkte met dit zware verlies.

Contactpersoon VOMI Binnenland/regio De Veluwe
F.T. (Frits) Dürst Britt

Verenigingsnieuws

Zuid-Holland

Wvd. secretaris
Mevr. D.P. van Genderen
Vlaamsestraat 11
3332 EM Zwijndrecht
Tel. 078-6195902
E-mail: lgen@online.nl
Soc. Comm. I:
Tel. 078-6195902
Soc. Comm. II:
Tel. 010-4340970

Contactmiddag in Zwartewaal

De vierde contactmiddag van 2019 zal worden gehouden op donderdag 24 oktober 2019 in Gebouw 'De Gaffelaar', Christinalaan 2, 3238 AD Zwartewaal.

Inloop vanaf 13.30 uur, aanvang 14.00 uur. Ook leden van de Bond van Wapenbroeders zijn altijd van harte welkom.

Friesland

Secr. H. Moortlag, Offemar 48,
8939 CM Leeuwarden
Tel. 058-2800048
E-mail:
henk.moortlag@hotmail.com
Soc. Comm. Tel. 0514-522107

Laatste bijeenkomst 2019

Ter afsluiting van het jaar houden we op 8 oktober a.s. onze laatste bijeenkomst

van 2019 op Vliegbasis Leeuwarden. Traditiegetrouw is er dan ook een rijstmaaltijd. Ook zal iemand ons bijpraten en ons iets vertellen over het Skûtsjesilen, het belooft een prachtige middag te worden. U heeft hiervoor inmiddels een uitnodiging ontvangen.

NB. Gezien de strengere controle om toegang tot de Vliegbasis te krijgen, moet u bij het invullen van het strookje van de uitnodiging ook het nummer van uw paspoort, rijbewijs of identiteitsbewijs vermelden.

Verder wensen wij onze leden veel sterkte bij het ouder worden.

Binnenland

Secr. K.J. Orsel
Van Hobokenhaven 63
2995 HH Barendrecht
Tel. 0180-611612
E-mail: klaasorsel@live.nl
Soc. Comm. Tel. 0341-254251
E-mail:
ppg.gommers@kpnmail.nl

Contactpersonen voor de regio Overijssel zijn de heren J. Oldenbeuving (0572-358947) en A.W. Scholten (038-4216205).

Contactpersonen voor de regio Utrecht / 't Gooi zijn de heren A. Mouwen (030-6951179) en R.L. Dorrestijn (06-45652874).

Contactpersonen voor de regio Noord-Brabant Oost zijn de heren F. Heidendaal (040-2025055) en H. Withoos (040-2534660).

Contactpersonen voor de regio Noord-Brabant West zijn de heren A. Roodenburg (0165-323490) en P.N. Welten (0165-312816).

Contactpersonen voor de regio De Veluwe zijn de heren F.T. Dürst Britt (0578-691646) en A.F. Steenkist (0341-423201).

Algemeen

Alle mutaties van onze leden (bijv. overlijdensberichten, verhuisberichten, opzeggingen lidmaatschap etc.) dienen te worden doorgegeven aan de ledenadministrateur van VOMI Binnenland, de heer J. Krikke (tel. 0592-357140). Hij verwerkt deze mutaties eerst in de ledenadministratie van VOMI Binnenland en geeft daarna de mutaties door aan de centrale ledenadministrateur van VOMI Nederland, mev. Nattekaas-Determan.

Van de penningmeester

Gelet op de ervaringen van dit jaar vindt er nu reeds een aankondiging plaats voor het betalen van de contributie voor het jaar 2020. Deze contributie is wederom vastgesteld op € 15,00 over te maken op bankrekeningnummer NL88 ABNA 0474 0840 51 t.n.v. VOMI Binnenland o.v.v. 'Contributie 2020'.

Regio Noord-Brabant West

Komende bijeenkomsten Woensdag 16 oktober, Engelbrecht van Nassaukazerne, Parabaan 10, 4706 CN Roosendaal. Aanvang 13.30 uur.

De Kerstbijeenkomst staat voorlopig gepland op vrijdag 6 december. U ontvangt hiervoor nog een uitnodiging.

Regio Overijssel

Het Kerstdiner van deze regio wordt dit jaar gehouden op woensdag 18 december wederom in hotel restaurant "De Viersprong" in Nieuwleusen, Burg. Backxlaan 2. Ontvangst vanaf 11.30 uur en om 12.30 uur gaan we aan tafel. Kosten bedragen € 20,00 per persoon te voldoen op bankrekeningnummer NL88 ABNA 0474 0840 51 t.n.v. VOMI Binnenland o.v.v. 'Kerstdiner 2019'. U kunt aanmelden en betalen tot uiterlijk 5 december a.s.

Drenthe/ Groningen

Secr. Frans van Dreumel
Oude Hof 16
8435 XR Donkerbroek
Tel. 0516-491953
E-mail:
f.j.vandreumel@outlook.com

Drentse broodmaaltijd

Op woensdag 6 november a.s. staat de Drentse broodmaaltijd in zalencentrum 'De Aanleg' in Deurze op het programma. Aanvang 10.00 uur. We beginnen met koffie (en wat lekkers). Na bijgepraat te zijn, starten we om 12.30 uur met de Drentse broodmaaltijd. Om 15.00 uur volgt de verloting onder leiding van Goossem. Einde omstreeks 15.45 uur. Kosten zijn € 10,00 per persoon over te maken op bankrekeningnummer NL50 INGB 0005 4665 25 ten name van VOMI Drenthe/Groningen. Betalen (is tevens aanmelden) uiterlijk 1 november 2019.

Nieuwjaarsdiner 2020

Woensdag 8 januari 2020 in zalencentrum 'De Aanleg' in Deurze. We beginnen om 10.00 uur en de dag wordt weer afgesloten met een verloting. Bijdrage voor deze dag is € 10,00 per persoon, over te maken op bankrekeningnummer zoals hierboven is vermeld.

Sluiting aanmelding en betaling is uiterlijk 30 december 2019.

Heeft u nog vragen, bel dan met uw secretaris Frans van Dreumel, tel. 0516-491953 of 06-43431264.

Limburg

Secr. M.E.H. Dols
Heertenerweg 47
6132 CL Sittard
Tel. 046-4522739
Mobiel: 06-10660039
E-mail: marlie.dols@home.nl
Soc. Comm. Tel. 077-3822592

Reünie te Kessel-Eik

Op 14 juni jl. heeft onze jaarlijkse reünie plaatsgevonden. In totaal waren er 55 personen aanwezig, waaronder traditiegetrouw ook onze Belgische collega's. Tijdens een sobere plechtigheid zijn hier de gevallen herdacht. De muziek werd als vanouds verzorgd door Johan Smits en de tombola met vele prijzen ontbrak ook niet aan

Eregroet gezamenlijk gebracht door leden van de VOMI en de AVOM

Kranstegging door bestuursleden van VOMI Zeeland

het programma. De dag werd afgesloten met een heerlijk buffet.

Laatste bijeenkomst 2019

Op 12 november a.s. vindt de laatste bijeenkomst van dit jaar plaats. Noteer deze datum alvast in uw agenda.

Zeeland

Secr. M.J. Boogaard
Van Raaltestraat 97
4384 GD Vlissingen
Tel. 0118-418641
E-mail: papua@zeelandnet.nl

Speciale Indië / Nieuw-Guinea herdenking

Donderdag 15 augustus 2019 werd bij het oorlogsmonument op de begraafplaats in Vlissingen in het kader van de herdenking van de Slag om de Schelde (najaar 1944) en de Tweede Wereldoorlog een speciale Indië / Nieuw-Guinea herdenking gehouden. Een groot aantal leden van de VOMI en de AVOM waren hierbij aanwezig.

Herdenking bij het Militair Indië Monument Leiden

Donderdag 5 september 2019 vond in Leiden de jaarlijkse herdenking van de 26 uit Leiden afkomstige en in voormalig Nederlands-Indië gesneuvelde militairen plaats.

De ceremoniële herdenking was in het park bij Molen "De Put" bij het Militair Indië

Monument (locatie voormalige Morspoortkazerne). Voorafgaand aan de plechtigheid buiten werd dit jaar in de Evenementenzaal van Museum Volkenkunde de herdenkingsrede uitgesproken door de Minister van Defensie, mevr. drs. A.Th.B. Bijleveld-Schouten. Het was dit jaar de twintigste keer dat de

herdenking op deze plaats werd gehouden.

De muzikale omlijsting werd verzorgd door de Muziekvereniging 'Kunst en Genoegen' uit Leiden.

Met de Minister van Defensie op weg naar het Militair Indië Monument

Kranstegging door de Minister van Defensie

In Memoriam

Met grote eerbied en in gepaste vorm brengen wij een laatste Ere-saluut aan:

Naam	Voorl	Woonplaats	Onderdeel
Alblas,	R.	Lunteren	5-7 RI
Bakker,	H.M.I.	Roclofarendsveen	4-5 RI
Bartelings,	W.	Calgary, Canada	KNIL KLu
Burger,	A.	Kapelle	7-3 RI
Dam, van	J.M.	Barendrecht	HvB
Deegenaaars,	A.L.	Leiden	"7 Dec" Div RATA
Egelmeers,	J.	Veldhoven	17 BI NNG
Flierman,	G.H.	Oosterhout	1-11 RI
Fouw, de	P.	Emmeloord	4-3 RI
Graag, de	P.A.	Rotterdam	16 Cie Legergenietroepen
Groen,	J.	Ede	GRJ
Heida,	J.	Wolvega	GVC
Helwig,	H.P.J.	Leidschendam	
Hoekman,	P.C.	Oosterhout	6 APDVA
Hoewelaken,	J.	Wageningen	4 GRPI
Karens,	M.	Apeldoorn	6 GRPI
Kortenoever,	E.J.	Rosmalen	1 Reg Lua
Lamberink,	R.	Oud-Lutten	3-5-4 RI
Loeffen,	J.M.	Beers	
Ploeg, van der,	G.	Owen Sound, ON, Canada	2-6 RVA
Poolman,	J.	Hoogeveen	3-12 RI/2 BI
Riemersma,	C.	Dokkum	RATA
Rinzema,	J.A.	Sneek	KM
Roovers,	H.	Schijndel	4-6 RI
Schelfhout,	D.A.T.	Olsterwijk	4-3 RI
Scheurwater,	W.	Dordrecht	KL Inf
Spijkstra,	H.	Wageningen	5-9 RI
Stomp,	J.H.	Luyksgestel	2-41 RVA
Trof,	R.H.	Zwolle	4-4 RI
Veenman,	N.J.	Noorden	
Verstraten-Breugelmans, Mevr.	J.	Hoeven	
Wesselius,	T.	Akkrum	5 Hupva

Met ons aller welgemeend medeleven en dat de liefde en de warmte van uw naasten U de moed en kracht geven dit zware verlies te dragen.

SOCIAAL COMMISSARISSEN

Voorzitter/secretaris Sociale Commissie
Budgethouder Fonds Sociale Zorg (FSZ)
Theo H.A. Rump
Albatrosstraat 14
2352 EG Leiderdorp
Tel. 071-5416936
E-mail: Theorump@gmail.com

Coördinator monumenten
Ger de Jong
Rozenlaan 41
2995 AS Heerjansdam
Tel. 078-6771902

SOCIAAL COMMISSARISSEN

Drenthe-Groningen

Frans van Dreumel
Oude Hof 16
8435 XR Donkerbroek
tel. 0518-49 19 53
f.j.vandreumel@outlook.com

Friesland

Hans N. Blom
Tjalke v.d. Walstraat 24T
8723 CA Koudum
tel. 0514-52 21 07

Limburg

H.A.M. van Heeff
Past. Stassenstraat 44
5921 CV Venlo
tel. 077-3822592
hermanvanheeff@online.nl

VOMI Binnenland

Paul P.G. Gommers
Alb. Nauhuystraan 23
8072 HJ Nunspeet
tel. 0341-254231
ppg.gommers@kpnmail.nl

Regio Noord-Brabant West

De heer P.N. Wellen
tel. 0165-312916

Zuid-Holland

W.A.J.K. (William) Roza
Heemraadstraat 9
3131 VG Vlaardingen
tel. 010-4340970
w.roza3@kpnplanet.nl

Noord-Holland

Nico Baan
Molenwerfslaan 58
2103 TE Heemstede
tel. 023-5283997
nbaan@kpnmail.nl

Zeeland

Marcel J. Boogaard
Van Raalbestraat 97
4394 GD Vlesingen
tel. 0118-418641
papua@zeelandnet.nl

Regio Overijssel

De heer J. Oudenbeuving
tel. 0572-358947

Regio De Veluwe

De heer F.T. Durst Brill
tel. 0578-691646

Mevr. D.P. (Ineke)

van Gendoren
Vlaamsestraat 11
3332 EM Zwijndrecht
tel. 078-6195902
igan@online.nl

Regio Utrecht't Gooi

De heer A. Mounwen
tel. 030-6951179

Regio Noord-Brabant Oost

De heer F. Heidendaal
tel. 06-49229197

FONDS SOCIALE ZORG

Budgethouder Theo H.A. Rump, adres zie boven

VOM (Noord Veluwe/Oostelijk Flevoland)

Paul P.G. Gommers
Alb. Nauhuystraan 23
8072 HJ Nunspeet
Tel. 0341-254231
E-mail: ppg.gommers@kpnmail.nl

SOCIALE COMMISSIE VOMI Fonds Sociale Zorg

Draag bij aan de herkenbaarheid van de VOMI en draag daarom ons borstembleem en de VOMI stropdas bij alle officiële VOMI gelegenheden.

Artikelen zijn te verkrijgen via de VOMI stand of via bestelling:

VOMI Borstembleem	€ 11,00	VOMI manchetknopen, per paar	€ 10,00
VOMI Stropdas donkerblauw/ donkerrood	€ 11,50	Draaginsigne Veteranen (klein model)	€ 8,00
VOMI Condoleancekaart	€ 1,25	OVW draaginsigne met surete vergulde en inclusief ministeriële beschikking	€ 7,50
Draagspeld Witte Anjer	€ 2,50	1.50 meter rood, wit, blauw lint (met opdruk VOMI en logo)	
Demobilisatie speld (zilver, origineel)	€ 8,00	voor opmaak bloemstukken	€ 9,00 per lint
VOMI kruidenbitter	€ 10,00		
Speld met VOMI logo (goudkleurig)	€ 5,00		
VOMI-cap	€ 10,00		
VOMI pillendoosje	€ 2,50		
VOMI pennenset	€ 12,50		

Prijzen zijn per stuk en bij elke bestelling worden voor verzending de portokosten berekend.

De artikelen zijn te verkrijgen in de VOMI stand of bij:

Theo Rump, Albatrosstraat 14, 2352 EG Leiderdorp, tel 071-5416936.

Via @mail: theorump@gmail.com

Budgethouder: Rekeningnummer NL61 INGB 0006 1318 44 ten name van VOMI Nederland/Fonds Sociale Zorg te Leiderdorp